

"aannemen!"

Slaperig til ik mijn hoofd op, omdat ik iets ongewoons gehoord heb. Ik zie niet direct iets, dus loop ik naar het raam en doe het rolgordijn wat omhoog. Er staat warempel een ooievaar in de dakgoot.

Hij ziet er wat verwilderd uit. 'Ik dènk dat je verkeerd bent', zeg ik vriendelijk, 'ik ben te oud voor babies.'

'Daar gáát het mij nou juist om', jammert de ooievaar, 'Ik wil helemaal geen babies bezorgen, dat geblèr de hele tijd. Ik krijg er koppijn van. Ik wil in de bejaardenzorg.'

'Wat zoek je dan bij mij?' vraag ik gebelgd, 'ik ben pas zevenenvijftig...'

'Nou, jij lijkt me hulpbehoevend genoeg voor mijn plan', klinkt het rustig, 'laten we eens rond de tafel gaan zitten.' Dus zit ik op de vroege morgen met een ooievaar aan de keukentafel.

Na wat heen-en-weergepraat besluit ik hem een kans te geven en ik moet toegeven, het gaat fantastisch. Zo'n snavel is ideaal om in kleine stoffige hoekjes te komen. Als er bij u een ooievaar aanklopt kan ik alleen maar adviseren: aannemen!

© augustus 2010, Alida, BasicPublishing.nl